

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Події, що єднають

Благодійний ярмарок на допомогу бійцям АТО

*Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С. Макаренка «Жовтень - 2014»

Нагороди до Дня учителя

Оргкомітет Усеукраїнської програми «Золоті Руки Країни», лауреатами якої стали 500 підприємств України, до Дня працівника освіти відзначив колектив Кременчуцького педагогічного училища імені А.С.Макаренка та директора Гальченка Івана Васильовича **золотим орденом «Взірець професіоналізму»** за професіоналізм у роботі та високі досягнення на освітянській ниві.

Під керівництвом Івана Васильовича на Міжнародній виставці «Сучасні навчальні заклади» наше учи-

лище нагороджене золотою медаллю у 2011 р. в номінації «Упровадження інноваційних технологій», золотою медаллю у 2012 р. в номінації «Діяльність вищого навчального закладу з підвищення якості підготовки фахівців», золотою медаллю в 2013 р. в номінації «Упровадження системи компетенцій у навчальний процес», золотою медаллю у 2014 р. в номінації «Педагогічна майстерність».

**Вітаємо з нагородою
весь педагогічний колектив!**

Методист училища – Лозинська Євдокія Федорівна - відзначена Полтавською **обласною премією імені А.С.Макаренка** в номінації «Вищі навчальні заклади І-ІІ рівня акредитації». Вона є автором посібника «Українське народознавство дітям дошкільного віку», якому присвоєно гриф Міністерства освіти і науки. Методичний ка-

бінет училища, яким керує Євдокія Федорівна, визнаний **кращим** серед вищих навчальних закладів Полтавщини.

Більше 13 років вона голова методичного об'єднання методистів ВПНЗ І рівня акредитації Південного регіону України.

Не зайве буде повідомити той факт, що значну частину преміальних коштів Євдокія

Федорівна **переказала на благодійність**, бо вона вміє поєднувати мрії та реальність у планах та діях, що так потрібно сучасній Україні.

Куш Олег Миколайович – активний учасник фахових конкурсів: переможець обласного, лауреат усеукраїнського (2014р.) етапів конкурсу «Учитель року» у номінації «світова література». Олега Миколайовича вирізняє загальна культура, високі людські якості,

уміння працювати в колективі.

Викладач створив власний освітній сайт «Світова література в школі» та став переможцем Усеукраїнського конкурсу на кращий авторський Інтернет-сайт (2011 р.) у номінації «світова література».

За справжній професіоналізм, творче ставлення до педагогічної діяльності та високу результативність у конкурсі «Учитель року» Олега Миколайовича нагороджено **грамотою Кабінету міністрів України**.

Прокопов Дмитро Юрійович (голова первинної профспілкової організації студентів Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С.Макаренка) нагороджений **почесною грамотою Федерації професійних спілок України** (м. Київ) за багаторічну активну працю в профспілці, високий професіоналізм, значний особистий внесок у захист соціально-економічних прав і інтересів студентів та з нагоди Дня працівників освіти.

У жовтні 2013 профспілкова організація студентів стала переможцем обласного огляду на кращу

первинну профспілкову організацію.

Профспілкова організація постійно заохочує талановиту молодь преміями та надає допомогу студентам, які опинились у складних життєвих ситуаціях.

Так тримати!

Акція національної єдності

**Мова - це всі глибинні пласти духовного життя народу,
його історична пам'ять.**

Олесь Гончар

9 листопада - День української писемності та мови.

Це свято відзначається саме 9 листопада тому, що за православним календарем це день ушанування пам'яті преподобного Нестора Літописця, який, як відомо, був послідовником Кирила та Мефодія - творців слов'янської писемності.

Мова - живий організм, який розвивається за своїми законами. Шлях її розвитку - це тернистий шлях боротьби. Перетерпіла вона і дикунський циркуляр царського міністра Валуєва, який заборонив друкувати книги українською мовою, і ганебний Емський указ 1876 року. Нараховують усього 22 заборони української мови, 8 із них - у радянський час. Але українська мова все витерпіла й радує сьогодні мелодійністю свого звучання. Це справді велике свято для всіх українців. Цього дня покладаються квіти до пам'ятника Нестору Літописцю, відзначають найкращих популяризаторів українського слова, заохочують видавництва, які випускають літературу українською мовою.

У День української писемності та мови стартує Міжнародний конкурс знавців української мови іме-

ні Петра Яцика. Цей унікальний мовний марафон був ініційований великим українським меценатом і громадським діячем Петром Яциком, який усе життя прожив у Канаді, але завжди пам'ятав про рідну землю.

Також цього дня кожен може перевірити свої знання рідної мови, написавши всеукраїнський диктант національної єдності, який започаткований Національною радіокомпанією України у 2000 році. Усі охочі мають можливість узяти участь у написанні радіодиктанту та відправити його за адресою Українського радіо.

Розмовляймо українською, і нехай цей день стане справді українським!

29 вересня відбувся захід, присвячений 120-й річниці з дня народження Олександра Довженка. Бути українцем, патріотом рідного краю в радянському тоталітарному суспільстві було дуже важко. Але вивчаючи творчу спадщину О.Довженка, ми можемо себе запитати: «А що я зробив для того, щоб стати патріотом України?»

Вітаю всіх зі святом, закликаю приєднатися до написання диктанту єдності та утверджувати рідну мову. Упевнена, цей нетлінний скарб служитиме єднанню між минулими і майбутніми поколіннями, возвеличуватиме Україну й українців.

**Валентина Павлівна
Ладягіна,
голова ПЦК
української філології**

Україна – єдина країна

Мені пощастило навчатися в Кременчуцькому педагогічному училищі

Я вдячний педагогічному колективу за науку, терпіння, життєву мудрість, за півтвітку в життя. І сьогодні, як ніколи, я горджуся тим, що є випускником нашої дорожньої Альма – матер. Як мати хвилюється за своїх дітей, моя велика родина – педагогічне училище – підтримує мене у важкі часи. Немає слів, щоб виразити почуття глибокої вдячності, любові, поваги до вас, мої шановні викладачі. Справжній учитель – той, хто живе, як навчає. Ви навчали нас душевної щедрості, людяності, відповідальності. Ваші уроки продовжуються для мене у ваших справах і сьогодні. Ваша підтримка зігриває душу й тіло, надає на сили і впевненості у перемозі. Миру Вам і добробуту.

Від імені всіх бійців Української армії виражаю величезну подяку викладачам і студентам училища, які не на словах, а на ділі, за покликом серця підтримують тих,

хто знаходиться на передовій, боронячи незалежність нашої рідної країни України.

Перший справа Савченко Руслан

З повагою і величезною вдячністю, Руслан Савченко, випускник відділення фізичного виховання 2006 року, а нині – військовослужбовець 1 реактивного батальйону 92 механізованої бригади ЗСУ, учасник АТО.

Чи відчуваю я себе справжньою українкою?

Це питання не з простих. Насправді, мені ще не доводилося міркувати над ним, але ніколи не пізно почати.

Я живу в Україні, отже, я – українка? Невже просто правовий зв'язок з країною, у якій я живу, громадянство, робить мене справжньою українкою? Мені боляче чути від людей про те, що їм все одно, чи розділять Україну, чи ні, чи буде вона територіально ці-

лісною, чи не буде. Хоча я ніколи ще не була в Луганську і Донецьку, але збираюся їх відвідати, бо це – моя земля, і я палко бажаю, щоб вона і залишалася моєю, щоб вона не зникла з карти нашої держави. Мені дуже соромно за тих невігласів, які не знають ціни нашій землі, не відають, скільки крові пролилося, материнських сліз, щоб ця сама земля стала вільною, незалежною. Мало того, що не знають, вони й не хочуть знати. Такі люди – не українці, вони не можуть так себе називати, хоч і громадянське право на це залишається за ними.

А є люди щирі, які дійсно «душу й тіло» положать до ніг України-неньки, аби

вона лишалась незалежною і знала своїх справжніх героїв. Щодо мене – я поважаю цих людей, люблю українську мову, шаную традиції, обожнюю українські пісні, свята, обряди, дотримуюся законів України. То чи можу я вважати себе справжньою українкою і вільно це сказати, але так, щоб воно не звучало, як з уст тих псевдопатріотів, які на кожному кроці волають: «Я люблю Україну», а насправді продають її та збиткуються з неї? Так, я можу стверджувати, що я дійсно люблю її, нашу славу, єдину, неподільну, суверенну Україну. Бо я – українка!

*Олена Андрієнко,
У-23*

Патріотами не народжуються

ВОЇНАМ МОЄЇ БАТЬКІВЩИНИ!

Ще з давніх часів Українці були сміливим народом. Наші предки козаки боролися рідну землю від ворогів. Козаки були людьми великої сили волі та хоробрості. От і зараз, у наш час, ми знаємо таких людей, які захищають рідну землю від зрадників та ворогів.

Наші солдати боронять кордони України на сході, горе і смуток облетіли нашу державу... Скільки вже полягло невинних душ за мир у нашій неньці-Україні, за ту калину біля отчого порогу, за матір рідну і за батька сивого. Печаль наче пронизала мою душу і не хоче її відпускати...

Колишуться верби край дороги, клонять свої віти, наче вбита горем мати схилила голову й чекає свого сокола додому. А він усе не вертається, лише пише листи та інколи телефонує, говорячи, що з ним усе гаразд, що він воїн, якщо не він, то хто буде нас боронити. Не просихають материнські очі від сліз, не перестає боліти серденько, і не стає легше на душі... Одна лише думка в голові: «Дитина моя там, там, у тому пеклі...»

Чи могли б ви уявити собі, що було б нами, якби не вони? Вороги розібрали б нашій рідний край по шматочках. Не залишилося б нічого від того, що так довго здобували наші предки. Не було б у нас ні мови, ні суверенності, ні держави... Я хочу, щоб наші захисники повернулися додому живими та здоровими, адже всіх їх чекають рідні. Ми маємо бути вдячні довіку нашим солдатам-героям за їхню відвагу та мужність.

Про всі ці події у мене на папір щемною тугою лягли такі печальні рядки...

МИ ВАС ЧЕКАЄМО

Ми вас чекаємо з війни,
Захисників свого народу,
Нехай же знають всі вони,
Що нам не буде переводу.
Ви - наші славні козаки,
Ви - воїни, і ви - солдати.
Нехай до вашої руки
Торкнеться знову сива мати.
Там стоїть танк і БТР,
А там лежать в ряд автомати,
Ну, що ж ми вдіємо тепер,
Коли настав час воювати...
Росте калина під вікном,
І мати хоче і благає,
Щоб син ішов своїм селом
У рідну хату, там чекають.
Там біля образу святих
Пала свіча і не згоряє,
Нехай почує Бог простих
Людей, що сина виглядають.
І хай повернуться з війни
Усі, хто нас обороняє,
Здорові щоб були вони,
Ми вас усіх завжди чекаєм.

Карина Спичак, У-52

Благодійність - потреба часу

Волонтерський центр Кременчуцького педагогічного училища інформує

У вересні в училищі було створено волонтерський центр допомоги бійцям АТО та біженцям з окупованих територій. Але ще в травні 2014р. викладачі та працівники училища відрахували свій одноденний заробіток. Було зібрано 22 тис. грн., за які придбані необхідні речі для бійців Полтавського батальйону. На сьогоднішній день:

- відправлено три передачі в 92 бригаду 1 реактивного батальйону, який знаходиться під містечком Щастя Луганської області (особливо вдячність Солодовніковій Л.Г., Терещенко О.В., Скоропльот Н.А., працівникам бібліотеки та їдальні, а також студенткам групи У-42, які написали листи бійцям);

- доставлено 14 посилок до будинку малюка «Антошка» міста Краматорська, у якому знаходяться діти віком від 2 місяців до 4 років з вадами здоров'я. Велика вдячність студентам відділення дошкільної освіти, бо вони підібрали найнеобхідніше для дітей цього віку. А студенти-заочники дошкільної освіти придбали 36 махрових рушників.

Під час акції «Букет учителю - допомога бійцям» зібрано 5560 грн. (найактивніші: У-24, У-31, У-34, У-42, У-51). Група У-42 надала допомогу студентці, батько

якої зараз знаходиться на лікуванні після повернення з зони АТО.

У переддень свята українського козацтва відбувся благодійний ярмарок, на якому зібрано 10 тис. 081 грн. (особливо відзначились: У-11, У-33, Л-13, Л-23, У-13, У-31, У-34, У-41, У-42, Ф-41, В-11, Л-11, Л-12, викладачі трудового навчання). Благодійні скриньки додали ще 941 грн. Усі ці кошти будуть витрачені на теплий одяг для наших бійців.

13 та 14 жовтня відправлено:

- 4 посилки бійцям АТО: у 92 бригаду 1 батальйон, 92 бригаду 9 роту, посилка жінкам-бійцям, які воюють біля Донецького аеропорту;

- 6 посилок дітям з окупованих територій, які зараз навчаються в містечку Святогорську, 5 посилок до міста Ізюм для біженців з Донбасу;

- 9 посилок нашим бійцям Кременчуцького та Полтавського батальйонів. Також ми додаємо листи бійцям АТО, навіть є малюнки, які передають молодші братики та сестрички.

Звертаємося до студентів та учнів усіх навчальних закладів нашого міста: не залишайтеся байдужими! Допоможімо бійцям та переселенцям! Хто, як не ми? Слава Україні!

Ірина Миколаївна Баздирева,
педагог - організатор

«Дошкілля - колиска освіти, педагогічне училище - колиска освітян»

Як домогтися того, щоб твою професію помічали серед інших та стали поважати?

Першим голосним акордом став 2006 рік, коли вперше 3 листопада відсвяткували Всеукраїнський День дошкілля. З 2012 року це свято відзначається 27 вересня.

День дошкілля – це ще одна нагода сказати добрі, гарні слова на адресу тих, хто віддає свою любов і серце малюкам, розвиває в них найкращі

рисни, виховує й навчає життєвої мудрості. Бути вихователем дошкільного навчального закладу – високе покликання і глибока повага. Від професіоналізму, терпіння і мудрості кожного працівника дошкільного закладу, уваги до унікального і своєрідного внутрішнього світу дитини залежить те найдорожче, що в нас є – наше життя, наше майбутнє і надія.

Із 2009 року викладачі та студенти нашого училища підтримали ідею підняти престиж професії дошкільного працівника.

Незаперечним є той факт,

що педагогічне училище - колиска освітян, кузня кадрів. Компетентного фахівця в галузі дошкільної освіти готують досвідчені викладачі училища.

Для дошкільників країни довгоочікуваним був вихід оновленої програми розвитку дитини дошкільного віку «Я у Світі». Приємним є той факт, що авторами одного з розділів варіативної складової є Лозинська Євдокія Федорівна та Котлярова Ольга Вікторівна.

Багаторічна праця Євдокії Федорівни відмічена на державному рівні. Цього року вона нагороджена премією

імені Антона Семеновича Макаренка.

25 років передає свій педагогічний досвід студентам Приступ Валентина Василівна. Цікавими та корисними для вихователів є її методичні розробки спостережень дітей різних вікових груп, надруковані в газеті «Дитячий садок».

Гордістю відділення 2014 року стали студенти:

Лисенко Юлія – переможниця Всеукраїнської

олімпіади з української мови (м. Вінниця);

Карпова Катерина – переможець III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів МАН (м. Київ);

Чорнобай Дар'я – відзначена за II місце в обласному етапі XIV Міжнародного конкурсу з української мови П.Яценка;

Духно Владислава – учасниця обласного конкурсу-захисту МАН.

Реальним кроком стала підтримка престижу професії дошкільного працівника в нелегкому 2014 році. Традиційно

тиждень напередодні Дня дошкілля був проведений за окремим планом під гаслом: «Дитинство – джерело майбутнього» - та передбачав низку заходів.

Отже, студенти дошкільного відділення довели:

якщо чогось прагнеш і робиш усе, щоб мрія здійснилася, вона обов'язково стане реальністю.

**Олена Борисівна Бровата,
завідуюча відділенням
дошкільної освіти**

Зв'язок поколінь

«Мама для мене - приклад справжнього педагога», - так стверджують Дяченко Анастасія, Терлецька Ірина, Інна Сидоренко та Удод Яна. Найцікавішим є факт, що їхні мами у свій час навчалися в нашому училищі.

Продовжувачі учительських династій з групи У-32

Моя мама, Оксана Юріївна, працює в Кременчуцькому ліцеї №11 учителем початкових класів. Вона легко знаходить спільну мову з дітьми, тому я буду докладати максимальні зусилля, щоб бути схожою на неї. Ще з дитинства я бачила нелегку, щоденну вчительську працю. Але мене ці труд-

нощі не лякали, бо, якщо бути відвертою, у перевірці

зошитів «до пізньої ночі» є певна романтика. Я вчуся педагогічній майстерності не тільки в училищі, але й удома, вислуховуючи поради моєї неньки. Тому зроблю все для того, щоб стати вчителем «з великої літери», як моя мама.

Анастасія Дяченко

У Кременчуцькому професійному училищі ім. А.С. Макаренка працює майстром виробничого навчання моя мама, Людмила Володимирівна. Вона навчалася в Глухівському педагогічному університеті на базі Кременчуцького педагогічного училища з 2006 по 2011 рік. А зараз намагається прищепити

любов до обраної професії кожному учню. З тих пір, як вона почала працювати в цьому училищі, ще ні разу не пошкодувала про вибір своєї професії. Мама з вдячністю згадує викладачів Кременчуцького педагогічного училища, адже тут дуже високий рівень навчання. Ми з мамою вважаємо, що це один із най-

кращих навчальних закладів України.

Ірина Терлецька

Мушу сказати, що педагогічна діяльність є нашим сімейним ремеслом, бо майже всі члени моєї родини - вчителі. Моя мама, Світлана Володимирівна, працює майстром виробничого навчання у вищому професійному училищі №7. Їй дуже подобається працювати з дітьми, а студенти лагідно називають «народною вчителькою». Саме тому я пішла «по її стопах» і хочу присвятити роботу з дітьми все своє життя.

Інна Сидоренко

Ще з дитинства я полюбила професію вчителя так, як моя люба матуся, Мар'яна Юріївна, яка була у мене і першою вчителькою. Зараз вона працює в Колотіївській ЗОШ, а студентські роки пройшли в Кременчуцькому педагогічному училищі. Мама має свій підхід до кожного з учнів, бо діти отримують задоволення від навчального процесу. Тож мені є на кого рівнятися.

Яна Удод

Кілька слів про дощ, що має намочити всіх, хто не знає фізики

Професія вчителя дуже складна. І якщо ти не любиш дітей або не маєш терпіння, не потрібно обирати її. Школа повинна бути другою домівкою, а вчитель – другою мамою, яка у важку годину зрозуміє, підтримає й допоможе.

І такою людиною в ліцеї значний час була вчитель фізики – Бельчич Лідія Іванівна. Вона тонкий психолог і прекрасний педагог, у кожній дитині бачить, насамперед, людину. Тому учні пишались своїм учителем і з вдячністю згадують уроки фізики та астрономії. Вони говорять таке:

– У ліцеї навчалось багато моїх друзів, а також старша сестра Діана. Говорили, що ліцей – це мрія. І найбільше згадували саме вчителя фізики – Бельчич Лідію Іванівну, тому що вона вимагала від учнів максимальної віддачі, як справжній професіонал і дуже гарна людина (Кошева Анжеліка, група Л-12).

– Лідія Іванівна – надзвичайний учитель. З нею на парах ніколи не сумували. Я на все життя запам'ятаю нулівки, на яких ми плідно працювали (Глушко Гліб, Л-14).

– Принципова вчителька, але ці принципи правильно нас виховували. Лідія Іванівна має хороше почуття гумору. Вона завжди підтримувала нас у важкі моменти (Дебелий Ігор, Л-12).

– Лідія Іванівна запам'яталася як суворий і безкомпромісний учитель. Особливо приємними спогадами є наші чаювання в кінці семестру, де вона ділилася життєвим досвідом та давала нам поради (Бойков Іван, випускник ліцею, студент Ужгородського національного університету).

– Лідія Іванівна запам'яталася дуже доброю, приємною людиною, дуже відповідальним і вимогливим учителем (Кучер Вікторія, випускниця ліцею, студентка Київського політехнічного університету).

– Лідія Іванівна – «позитивчик», від якого завжди віє добром. Завжди усміхнена, весела, а ще – працелюбна. Ні на кого не тримає зла, пробає помилки та дає поради (Корнілова Анастасія, випускниця ліцею, студентка Київського національного університету).

– Ця вчителька запам'яталась своїми неординарними методами викладання. Саме завдяки їй закон Ома я пам'ятатиму все життя (Ковальчук Ольга, випускниця ліцею, студентка Кременчуцького національного університету).

– Мене дуже вражало, що, незважаючи на свій

вік, Лідія Іванівна завжди була повною енергії і життєвих сил. Це людина, яка є фанатом своєї справи, для якої фізика є частиною життя. Вона щиро дивується, як можна не знати закона Джоуля-Ленца чи закона Фарадея! Ну і не можна забути її коронної фрази про дощ, що має намочити всіх, хто не знає фізики (Кушніренко Роман, випускник ліцею, студент Київського політехнічного університету).

– Згодом я зрозуміла, що можливість Лідії Іванівни навіть до каліграфії загартовує мене та робить більш охайною, старанною, терплячою. Зранку вона скликала нас на нулівки, пояснювала все незрозуміле. Тепер я дуже сумую за нею (Гулак Олена, учениця групи Л-14).

– Списувати на контрольних було безглуздо, тому що знання кожного перевірялися індивідуально, біля дошки (Мостовий Андрій, випускник ліцею, студент Київського національного університету).

– Лідія Іванівна – неперевершений педагог! Її заняття були завжди дуже цікавими та насиченими. Вона допомагала, радила, знала кожного і про кожного все. У неї ніхто не залишався без уваги (Нестеренко Катерина, випускниця ліцею, студентка Харківського політехнічного університету).

– Лідія Іванівна – це людина, яку ліцеїсти бояться, але згадують з любов'ю і вдячністю після випуску. У неї абсолютно самотня і специфічна манера викладання, але лише завдяки їй третій закон Ньютона всі пам'ятатимуть до глибокої старості. Завжди згадую її нулівки, на які ліцеїсти йшли і в дощ, і в сніг, і в мороз, бо фізика – це ж найважливіший предмет! Лідія Іванівна – справжній Учитель з великої літери (Голодняк Юлія, випускниця ліцею, студентка Київського національного університету).

І таких відгуків можна наводити дуже багато. З першого дня моєї роботи в ліцеї вона опікувала, допомагала порадами. Я вдячна долі за те, що дала можливість пліч-о-пліч працювати з Лідією Іванівною.

Бажаємо їй надалі залишатися такою енергійною і невтомною, завзятою та неспокоїною душею, щирою і турботливою, щедрою на добро. Нехай Господь Бог щедро дарує Вам щастя, здоров'я, світлу радість та родинні гаразди.

**Ваша колега Антоніна Мельник та
ПЦК фізико-математичних дисциплін**

Спогади про практику

Незабутня практика в ліцеї

Кожен профіль ліцею має свою особливість. «Родзинкою» історико-економічного профілю є навчальна комплексна практика, яка цього року відбувалась у НОК «Ерудит».

Першого дня ми відправилися до Козельщини, щоб відвідати монастир Різдва Пресвятої Богородиці. Учні самі були екскурсоводами, тому всі уважно слухали історію садиби графа Потоцького, на місці якого зараз знаходиться НОК «Ерудит», ознайомилися з основними подіями Козельщини та головної окраси селища - монастиря.

Ще з вікон потягу ми побачили, що храм Різдва Пресвятої Богородиці знаходиться на великому пагорбі. У монастирі панує спокій і вмиротворення. Це неможливо передати жодними словами – треба просто відчувати!

Другого дня ми були картографами: вивчали місцевість, училися орієнтуватися за компасом, а потім наносили дані на карту. Роботи проводилися на березі річки Псел. Варто зазначити, що дехто з нас уперше в житті тримав в руках компас і навчився визначати азимут. Тож топографія виявилась цікавою справою.

Третього дня ми відправилися у захопливу екскурсію на Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат. Результати нашої практики були узагальнені на підсумковій конференції, під час якої всі однозначно були єдині в тому, що наш профіль найкращий!

Можемо уявити, скількох зусиль ко-

штувало підготувати та провести цю практику для наших викладачів та адміністрації училища, але, незважаючи на те, що практика тривала всього кілька днів, спогади про неї залишаться в нас на все життя.

Надія Череп'яна, Л-23

Літо під різними стягами, але з єдиним у серці!

Мандрівка впродовж 63 днів із 254 пасажирами на борту літака «Ерудит» пройшла яскраво, динамічно та безпечно для усіх організаторів та відпочивальників. Щодня всі разом відкривали нові грані. Ставали поетами, співаками, спортсменами, письменниками, акторами.

Затишок, комфорт і неповторну атмосферу круїзної історії 2014 року створювала справжня команда професіоналів своєї справи. Особливо варто відзначити відповідальність, старанність, організаторські здібності, творчий потенціал тих, хто цього річ уперше приїхав до табору як вожатий: Усік Ольги (У-41), Фефілової Надії (У-41), Юраш Йолани (У-44), Коваленка Артема (У-44), Шевченка Миколи (Ф-41), Плешка Павла (Ф-41). Сподіваємося, що це літо стане нахненням для нових звершень!

«Незабутні емоції, які дарував кожен новий день, супроводжувалися творчими злетами. Усе це – незабутні спогади, заради яких хочеться хоча б ще раз відчувати те, що дарує справжня дружба, і сказати собі: «Як приємно повертатись у місця, де ти щасливий» (Людмила Черкун).

Ольга Григорівна Шаповал,
старший вихователь ДЗОВ «Ерудит»

Потрібно любити не себе, а справу, яку ти робиш

У групі Л-23 навчаються не тільки розумні, але й талановиті люди. Але як вони встигають навчатися й займатися улюбленою справою в народному ансамблі спортивно-бального танцю «Сузір'я»?

- Віддати мене на танці було маминою ідеєю. Я тоді не розуміла нічого, але зараз їй вдячна. З дитинства я мріяла малювати, навіть зараз у вільний від танців час я живопису. А якщо запитате про труднощі, то відповідь буде в усіх однакова: часу дуже-дуже мало! Через постійні тренування, концерти та різноманітні конкурси

доводиться пропускати навчання, а вчителям це не подобається (Поліна Столяж).

- Моя мама дуже любить танці. Спочатку займалася старша сестра, а потім я вирішила, що теж буду танцювати. Зараз дуже важко поєднувати навчання й танці. Катастрофічно не вистачає часу, але іншого виходу немає. Щоразу, коли виходжу на сцену, спочатку відчуваю величезне хвилювання, а по-

тім - задоволення від того, що зал нам аплодує. Я присвятила танцям 12 років і не уявляю свого життя без творчості (Богдана Стищевич).

- Я займаюся танцями вже 11 років. Коли зна-

ходжуся на сцені, відчуваю радість і отримую величезне задоволення від того, що роблю. Це справжнє щастя! Як говорить наш керівник, заслужений працівник культури Куліш Олександр Тимофійович: «Потрібно любити не себе, а справу, яку ти робиш» (Дмитро Довгонос).

З учасниками колективу спілкувалася

Надія Череп'яна,
Л-23

Запрошуємо талановитих

Кажуть, що в театрі проливається більше сліз, ніж у церкві. Але тільки не в нашому Народному театрі «Арлекін», керівником якого є Широка Тетяна Іванівна. Це не тільки чудовий викладач, котрий згуртовує наш колектив у велику родину, а й народний працівник культури! Усі, хто хоча б раз бачив виставу, поставлену Тетяною Іванівною, з нетерпінням чекають наступних прем'єр.

А зараз наш колектив готується до участі в Усеукраїнському фестивалі

аматорських театрів «Театральний форум», який відбудеться в місті Києві. Сподіваємося гідно відстояти честь Кременчуцького педагогічного училища та звання Народного театру «Арлекін», тому що наш театр - це не

просто гурток, а велика дружна родина.

Тож запрошуємо активних, творчих та яскравих на заняття з акторської гри! Ми обіцяємо позитивні емоції та творчу атмосферу!

Ангеліна Дегтяр,
У-23

Події. Конкурси. Враження

Слово матері...

Шановні колеги, студенти, ліцеїсти! Як мати бійця АТО, Савченко Руслана, хочу сказати Велике материнське спасибі за підтримку наших бійців, захисників рідної країни.

Низький уклін Баздиревій Ірині Миколаївні, що проводить постійну роботу по збору і відправці допомоги нашим військовим.

Особливе щире дякую: Солодовниковій Л. Г., Лозинській Є. Ф., Скоропльот Н. А., Терещенко О. В., Левіній О. І., Яровій Т. П., Ступак Ю. І., Московець Л. П., Дейч О. Я., Барді С. І., Непораді І.М., Штефан А. Ю., Козловському В. М., голові профкому Волочаю О.О., студентам рідної групи У -21.

Ваша турбота, матеріальна підтримка, теплі слова, дружнє плече допомагають у цей не легкий час, додають віри й оптимізму.

З повагою і вдячністю, Біла Ірина Олексіївна

Ви вважаєте себе патріотом ліцею? Доведіть це інтелектуально!

Пропонуємо Вашій увазі запитання вікторини
«НАШ ЛІЦЕЙ».

Надішліть правильні відповіді на електронну адресу Gazeta.razom@yandex.ua протягом 5 днів після випуску цього числа «Нашої газети» або занесіть у каб.303, і ви отримаєте приз від заступника директора з роботи в ліцеї - Крупіної Лесі Валентинівни.

1. У якому році засновано ліцей «Політ»?
2. Як він називався до 2014 року і яка історія його назви?
3. Скільки учнів і на яких двох профілях навчалися в перший рік заснування ліцею?
4. Хто і з якого предмета став першим призером Усеукраїнської олімпіади?

5. Хто і з якого предмета – перший призер Усеукраїнського етапу конкурсу МАН?

6. Хто з учителів – переможці та призери конкурсу «Учитель року»?

7. Назвіть працівників училища – випускників ліцею.

8. Скільки разів видавався щоденник ліцею?

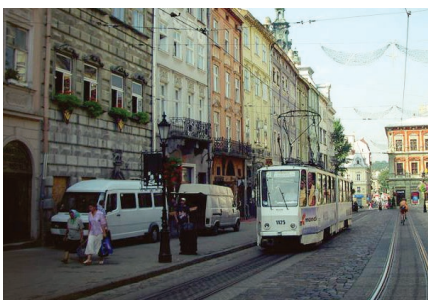
9. Скільки учнів ліцею перемогали в конкурсі «Флекс» – навчання в США?

10. З якого року в училищі навчаються військові ліцеїсти?

11. У яких країнах побували команди ліцею, беручи участь у всесвітніх змаганнях?

12. З яким шифром найчастіше перемогали групи в конкурсі на кращий випускний клас?

КАЗКА МІСТА ЛЬВА

Львів – це місто, де збуваються мрії. Кожен куточок нагадує про те, що ти знаходишся як у казці.

Аромат свіжої кави, гарячий шоколад, кам'яні доро-

ги, різнокольорові будинки, архітектурні споруди, привітні незнайомці, свіжість духмяного повітря, мелодійна українська мова, розкішні вулиці та дружна ліцейна родина – усе це огортало нас упродовж трьох днів. Вони промайнули як одна мить, але ми встигли закохатися в це казкове місто! Таке щире, затишне.

Ми полюбили Львів, бо його не можна не любити. Полюбили за вузькі вулички,

за його схожість із середньовіччям, за людей, бо тільки тут вони такі сміливі і дружнелюбні, за пісні на площі Ринку, за каштанові ночі, за каву і за справжню рідну мову.

Екскурсанти ліцею

«Наша газета»

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища
ім. А.С.Макаренка
Редактор: Іваненко Т.І.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у ТОВ «Кременчуцька міська
друкарня»
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам № 1444.

Адреса училища:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01